

פורשת בסיפורה האישי כתב אשמה נגד החברה הישראלית ת אותי מרחזור רמוטב!

זהו סיפורה האישי של שול-מית בופמן, הנאשמת על-ידי המשטרה בהחזקת בית בושת בתל-אביב. בסיפורה חושפת בת החברה הגבוהה לשעבר, את המניעים שדחפו אותה לדרך זו, ומאשימה את כל הגורמים שמנעו את חזרתה למוטב והביאוה, אל סף ה-יאוש.

סיפורה הוא כתב אשמה קודר, נגד משפחה עשירה ומבוססת, שנעלה בפני אחת מבנותיה את הדרך לחיים תקינים. נגד שכנים חטטנים ונגד המשטרה הישראלית, שאינה מעונינת להקל עליה את החזרה בתשובה. בפעם הראשונה נחשפת בעמודים אלה פרשה עגומה בשטח הרחוק מעיני הצבור.

עברו עלי, אוכל להתחיל בחיים חדשים. עד מהרה נוכחתי לדעת כי טעיתי. נשואיני ארכו בדיוק 48 שעות. בתום תקופה זאת, נעלם לפתע בעלי. לא ידעתי היכן הוא, עד שקיבלתי ממנו מכתב. היה זה מכתב מפתיע, לגבי אדם שכה מיהר לי הכניס לחופה אשה שהכיר ברחוב. "שינינו התנהגנו כילדים קטנים", כתב אלי. "להתחתן אחר הכרות כה קצרה, היה זה מעשה חסר אחריות. אני יודע שפעלתי כמו נתון בטרנס... להתחתן בלי אהבה, בלי הכרות ואפילו בלי שדכן, זה חטא לא יכור פרו. במצב זה מוטב שלא תופענה שום ברכות והודעות בעתון. הופעתן לא תשנה את החלטתי. אני עוזב את תל-אביב לשבוע

הכזה המבורה. שולמית בופמן באחת מסקטי הנשואין שלה. טקס החתונה נערך בצענה ברבנות, ללא נוכחות קרובי משפחה.

ימים ואל תנסי לחפש אותי. אם תרצי לי הגיע לסדור הגרושין מוטב שמישהו מ' משפחתך יפגש עם אחי. הנני מאחל לך את האושר שהנך ראוייה לו." היו אלה נמוקים די טפשיים לנטוש אשה לאחר ליל הכלולות.

במשך הימים הבאים לחצו עלי בני מש-פחתי שאתן לא גט. "עלי להיות אדם גדול", אמרו. "אשה כמותך תזיק לקריירה שלו".

זה היה ההלם הגדול ביותר בחיי. הסי-כמתי לגרושין אולם ביקשתי שיסדרו אותי בעבודה כל שהיא. שלא אורק לרחוב. היה מדובר על רכישת קיוסק קטן או ספרייה,

שאוכל להתפרנס. הם היו מעונינים לגמור מהר, הפקידו אלף לירות על שמי בתנאי שאסכים לגרושין. הסכמתי. ברבנות נפלתי לרגלי בעלי ובקשתי רח-מים. הסברתי לו שלא אוכל עוד להינתן חיים תקינים, אם יודע שבעלי עזב אותי לאחר לילה אחד של נשואין. הוא היה קשה כאבן וקשוח.

★ ★ ★ חזרתי לרחוב

אין פלא שנפלתי ברוחתי, עוובה מצד משפחתי, מצד כל יירי ויחברי, שרק שבוע קודם לכן רקדו בחתונתי. כולם הת-נכרו אלי. עזבו אותי לבד עם 1000 לירות בבנק, ללא קורת גג מעל ראשי. איש לא היה מעונין להכיר אשה בת 42, שבעלה נגש אותה בליל הכלולות. לא גות' רה לי ברירה. חיי היו הרוסים ללא תקנה. הלכתי אל האנשים שעוד רצו בי. הייתי מוכרחה לצאת לרחוב ולמכור את הדבר הי-יחיד שעוד נותר לי, את גופי. אחרי שנה קניתי דירה, בה אני גרה עד היום. הייתי בטוחה שהדירה תציל אותי מ' הדרדרות במדרון ושאוכל לתזור לחיים תקינים. אולם דוקא הדירה היא שהרסה אותי עד הסוף.

באחד הימים פגשתי ביצחק סרידמן, זהג טקסי מבוגר ממני ב-12 שנה, גרוש ואב לארבע בנות. הוא הסיע אותי בטקסי לביתי. שאפתי או להציל את עצמי ולהחזיר את כבודי בכל מחיר. לא איכפת היה לי עם מי להתקשר ובלבד שיהיה זה אדם ישר שיתן לי שם.

נישאתי לו לאשה. היינו המשותפים הח-זיקו מעמד שנה וחצי. הם התסוררו בגלל סיבה אחת בלבד, בגלל שכני לבית. לא הסתרתי מבעלי החדש את עברי, ש-הרי גם הוא הכיר אותי בתור כזאת. אולם השכנים לא יכלו לסלוח לי על מה שהייתי. הם החליטו לגרשני מהבית, בכל האמצעים שבידיהם. הסתתם היתה שיטתית. הם היו עוצרים כל אדם שבא לבקרנו ומסורים לו כי במקום קיים בית בושת. הם הפיצו שמעות-כזב בין כל השכנים, בכל החנויות. לא יכולנו ללכת ברחוב מבלי שיצביעו עלי-נו באצבע.

שינינו נשברנו. בעלי לא החזיק מעמד ונפרד ממני. נשארתי שוב לבדי, ללא מקו-רות קיום וללא אפשרות להתפרנס. חיי לא היו שווים הרבה, אבל רציתי לחיות בכל מחיר — ולוא גם במחיר כבודי.

חזרתי לרחוב, הפעם בשפל המדרגה — יצאנית-רחוב פשוטה. אולם לא קל לאשה בגילי להסתובב ברחוב ולחפש לקוחות. החי-לשתי שמוטב שאשכיר את אחד מחזרי לי בחורות ממקצועי, תמורת תשלום, כמו בכל בית מלון.

שכני לא יכלו לסלוח לי את זאת. הם הלשינו בפני המשטרה ואני נעצרתי. הודי-

תי באשמה בפני השופט וענתי שעשיתי מה שעשיתי מתוך חוסר ברירה. הוא קנס אותי ב-75 לירות. ניסיתי לחזור למוטב. ניסתי לבקש מאחי שיסדרו לי עבודה במפעליהם כק פאית כי קולנוע, או פועלת בבית חרושת. דפקתי על דלתות, צילצלת בטלפונים. איש לא רצה להכיר אותי. לגבי החברה, מוטב היה אילו הייתי מטיביעה את עצמי בים ונעי-למת. אבל אני רציתי עוד לחיות.

★ ★ ★ המשטרה פרשה רשת

בנקודת המשבר החדשה, שוב הת-רחש נס שהציל אותי. הצלחתי להשכיר את אחד מחזרי לעולה חדש, רופא שיניים בשם קרל ברנשטיין. בבולגריה, משם בא, הוא היה קומוניסט. בארץ כולם פנו אליו עורף. מצבו הכלכלי היה גרוע. עזרתי לו ברגעיו הקשים, בהיותו אדם חדש בארץ, בלי כסף ובלי ידיעת השפה, עם אולקוס ומשפחה ענפה של זקנים תשו-שים. עזרתי לו לפתוח מרפאה קטנה. כי עבור חצי שנה נישאנו.

לא נישאתי לו מתוך אהבה, אלא מתוך תודה לאדם שהסכים להעניק לי את שמו ותסותו. סיפרתי גם לו את כל עברי. לקחתי אותו למשטרה שיראו לו את התיק שלי. הוא הסכים לכל. הוא היה אדם מתקדם. הייתי לו אשה למופת. בכל המובנים. עי-זרתי לו להתבסס, רכשתי עבורו לקוחות. השכנים הבטיחו לעזור לי לחזור למוטב. הם אף הבטיחו לבוא לחתונה. איש מהם לא בא.

אחת מהם לא רצתה לסלוח לי את עברי. היתה זאת נחמה שטיבלמן, אשה גוצה ובעלת מום, אשר הקדישה את כל חייה לי מלחמה בי. היא היתה עומדת ימים על גג הבית, מתבוננת בכל המתרחש בחדרנו. היא היתה עוצרת את כל הבאים להתרפא אצל בעלי, בסיפור שהמרפאה אינה אלא בית בושת. אדם כזה לא היה חוזר שנית. לא רק זאת, אלא גם לאחר שבעלי קיבל משרה בקופת תולים היתה היא רואה מתפקדה לרוץ לקופת החולים ולספר לכל הפקידים והאחיות כי ד"ר ברנשטיין אינו אלא סרסור ואשתו פרוצה. זה שבר אותי. לא בבת-אחת, אלא אחרי שנתיים וחצי. בפעם הרביעית בחיי התגרשתי.

מה שנותר לי לעשות היה לסיים את חיי. אבל לא רציתי לגרום נחם לשכני, המשכתי להילחם. עד שהמשטרה פרשה לי את הרשת.

★ ★ ★ אויב הצבור מס' 1

איכרתי כל תקוה להתקשר עם גבר אברצינות. התחלתי להזמין לביתי בהר-דמוניות שונות כל מיני אנשים לשם שיחה, הכרה וביילוי. היו אלה בעיקר אנשים מהחב-רה שהייתי שייכת לה קודם לכן, ושפנו אלי עורף.

כל גבר שביקר אצלי בבית היה מוכן ל-

שבת ולשוחח עמי, לבלות, לשלם את ה-תמורה וללכת. איש מהם לא היה מוכן להופיע עמי בפומבי. באופן כזה הכרתי אנשים מענינים, בעלי השכלה ובעלי עמדות מפתח בחיי המדינה. רובם היו בני החברה הגבוהה, בעלי עסקים גדולים וכדומה. הייתי אהובה על כולם; כל מי שביקר אצלי היה ממליץ בפני מכריו להכיר אשה מענינת, שהחיים כה הרעו לה.

סופר צעיר אחד, שהיה בין המבקרים, התרשם עד כדי כך מפרשת חיי הטראגיים עד שחיבר בהשפעתם מחזה, בו ממלאת אשה בדמותי את התפקיד הראשי. המחזה עמד להיות מוצג בקאמרי, אולם הוצא מ' הריפרטואר מתוך אירצון לפגוע בבעלי השני, איתה אישיות שבגללה התגלגלתי מדחי אל דחי.

מובן שכל הביקורים האלה לא עברו כי שקט. הם היו מלחים סקנדלים ומריכות יום יומיות עם השכנים. ניסיתי למצוא עבורי דה, אך בכל מקום, היה מיד נודע לכולם מי אני ומה אני, והייתי מפורטרת.

כך הגעתי למצב בו קשרתי קשרים עם יצאניות צעירות, שהחלו לבקר אצלי בבית. לא היה זה בית בושת במובן החוקי. הייתי שבעת רצון שהיתה לי חברה כלשהיא ולוא היתה זו חברה של יצאניות.

עד שנלכדתי ברשת המשטרה. באחד הי-ביקורים מצאו אצלי גבר ובחורה באחד הי-חדרים. מציאת גבר ובחורה בחדר אינה אומרת עדיין שבמקום נמצא בית בושת. אף על פי כן נאסרתי, האשימו אותי כי החזקת בית-בושת. באותו פרק זמן נעצרו עוד שבע יצאניות ברחוב. בעזרת איומים והבטחות שונות הצליחו לסחוט מהן עדי-יות כאילו אני אויב הצבור מספר אחד, האשה שהוציאה גנות אלה לתרבות רעה. היה זה מגוחך להתחשב בעדויותיהן של נשים שתמונותיהן נמצאות זמן רב במש-טרה, והידועות בתור פרוצות מושבעות.

החקירה נגדי נמשכה כמעט שנתיים. משך שנתיים אלה עשיתי את כל המאמצים לחזור למוטב. התנהגתי, שהיתה כל הזמן תחת פיקוח המשטרה ושכני, היתה ללא פגם. הלכתי בכל הדרכים האפשריות כדי להת-קיים ביושר. אולם הפעם עמדו בדרכי, נוסף על שכני, גם סוכני ושוטרי משטרת יש-ראל. הפכתי בעיניהם לאויב הצבור שאין לו כל זכות קיום במדינה, ואני אשה גלי-מודה ומבוגרת ושבעת יסורים. שום מוסד לא היה מוכן להעסיק אותי, שום אדם לא היה מוכן להתחבר איתי.

★ ★ ★ בקשה פשוטה

עשיתי מאמץ אחרון להתקיים כי דרך ישרה. פתחתי בדירתי, שהיא הדבר היחיד שנותר לי, מעין בית איכל קטן. מישך תקופה מסוימת הכנתי ארוחות צה-ריים בלבד, עבור אנשים בודדים. כעבור זמן קצר כבר היו לי כשמונה לקוחות קב-רים, שהיו אוכלים אצלי ארוחות צהרים. זה נמשך זמן קצר מאוד. עד שאחת מש-כנותי מיהרה להודיע למשטרה כי אני מי-קבלת יום יום בשעות הצהריים את אותם הגברים. זה היה מספיק. תיקי נפתח מחדש ונהרסתי שוב.

אני אשה שהפסידה את כל מה שהיה לה בחייה. את ילדיה, את משפחתה, את כבודה ואת שמה — זה מחיר יקר מדי עבור התי-נהגותי. לא נשאר לי אלא לפנות לחברה בבקשת רחמים פשוטה: הניחו לי לחזור לחיים ישרים.

אהבת אם. בימי אושרה עם בעלה הראשון, הצטלמה שולמית בופמן בחברת בנה. הבן נמצא עתה בחוץ לארץ, מתכתב לעתים רחוקות עם אמו. בתה ובני משפחתה סרבו להחזירה לחיק המשפחה, לאחר שסטתה. שולמית בופמן נשארה עתה בבודדה ועיריית ללא תומך.